

i obchodníku a že používání jeho nepodléhá úřednímu nebo soudnímu povolení a že není podrobena registraci. Stěžovatelka však sama uznává, že se ono označení závodu kryje se zněním jen slovní ochranné známky. Této lze však užívatí jen způsobem, z něhož jasně vyplývá, že jde o takovou známku, že totiž jest výslovně jako taková značena. Bylo by tudíž obcházením tohoto předpisu, kdyby užívání téhož označení bylo přece jen dovoleno bez jakéhokoliv výslovného dodatku jako »zvláštní označení závodu«. »Zákonitým předpisům se přičítá důsledek toho by byl, že stěžovatelka by byla oprávněna užívatí označení »Sbor«, když ne samostatně jako firmu a když ne bez dodatku jako ochranné známky, tak přece jen jako zvláštního označení závodu, a takto by tedy velící předpisy práva firemního mohly býti obcházeny, je-li zejména při tom způsob umístění, velikost a způsob užívání písma užitého pro firemní znění tak nápadně odlišný od umístění a úpravy užitý pro zvláštní označení závodu, že veřejnost tím může býti klamána. Stěžovatelka také dříve nikdy ani netvrdila, že by si byla zvolila jako zvláštní označení závodu znění slovní ochranné známky »Sbor«, která jest vlastně jen zkratkou rodného jména Sborowitz a jest mimo to též obsažena ve firemním znění. Proto již podle účelu a smyslu »zvláštního označení závodu« jest nutno, aby se od firemního znění podstatně odchyliila tak, aby bylo na první pohled zřejmo, že není firmou a aby tím nemohly býti předpisy o firmách obcházeny. I při reklamě a propagaci výrobků stěžující si firmy dlužno dbáti zákonitých předpisů, poněvadž i tu jde o styk obchodníka s veřejností.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Nejvyšší soud prozkoumav spisy neshledal, že by napadené usnesení bylo v rozporu s jasným a nepochybným zněním zákona, ani že by spočívalo na zřejmém rozporu se spisy.

Čís. 14534.

Pojistník, jenž ujednal pojištění proti nárokům z povinného ručení jako majitel hostinství, nepozbyl zájmu na pojištění propachtováním živnosti.

(Rozh. ze dne 14. září 1935, Rv II 574/33.)

Podle obsahu pojišťovací smlouvy pojistil se žalobce u žalované pojišťovny proti nárokům z povinného ručení, jež by mohly býti proti němu uplatňovány jako majiteli hostinství. Žalobce na to svoji živnost hostinskou propachtoval. Jeho žalobě na zjištění, že pojišťovací poměr zanikl pozbytím zájmu na pojištění první soud nevyhověl. Odvolací soud uznal podle žaloby, maje za to, že propachtováním živnosti ztratil žalobce, který byl pojištěn proti povinnému ručení jako majitel živnosti, podle § 63 poj. ř. zájmu na pojištění.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y :

Podle § 63 zákona o smlouvě pojišťovací ze dne 23. prosince 1917 čís. 501 ř. z. zaniká pojišťovací smlouva, pominul-li zájem na pojištění. Ve smyslu zákona jest pojistný zájem skutkovým stavem majetkovým (srov. rozh. čís. 7413 sb. n. s.), a jest tedy zkoumati, jak jest tento skutkový vztah vyjádřen ve smlouvě, o kterou jde v souzeném případě, a podle toho, v čem tkví zájem pojistníkův na pojištění, aby se mohlo posouditi, zda pominul propachtováním či nikoliv. Podle smlouvy jde o odpovědnostní pojištění, při němž se pojistitelka zavázala k náhradnímu plnění za nároky z povinného ručení, jež by byly uplatňovány proti pojistníku jako majiteli hostinství. Tím není vyjádřena jen vlastnost pojistníka, nýbrž onen skutkový stav majetkový jeho k podniku, a tkví tedy tento vztah ve skutečnosti, že pojistník jest majitelem podniku. Zájem pojistníkův na pojištění dlužno hledati v tomto skutkovém vztahu jeho k podniku, nikoliv v jeho provozování nebo jiné činnosti jeho v podniku samém, neboť to ve smlouvě vyjádřeno není. Propachtováním pak nepřestal býti pojistník majitelem podniku, a nemohl tedy pominouti vyličený zájem jeho na předmětném pojištění.

Čís. 14535.

Rozcházející se společníci mohou v dissoluční smlouvě smluviti pokutu pro porušení závazku, že se zdrží navzájem poznámek jeden o druhém, jež by je po stránce osobní a obchodní jejich kvalifikace snižovaly a poškozovaly.

(Rozh. ze dne 14. září 1935, Rv II 629/33.)

Při zrušení společnosti smluvili rozcházející se společníci pokutu na porušení závazku, že se navzájem zdrží poznámek jeden o druhém, jež by je po stránce osobní a jejich obchodní zdatnosti snižovaly a poškozovaly. Žalobce tvrdí, že žalovaný tento závazek porušil a domáhá se na něm zaplacení smluvené pokuty. N i ž š í s o u d y zamítly žalobu, o d v o l a c í s o u d z těchto d ů v o d ů: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že smlouva tato byla by neplatnou a nelze také uznati, proč by mělo běžeti u smlouvy této o nějaký nedovolený obsah ve smyslu § 878 obč. zák. Smlouvou převzatý závazek není také závazkem o vystříhání se urážek, nýbrž smlouvou, že ten, kdo dopustil by se o druhém urážlivých výroků, jež by ho osobně nebo jeho obchodní zdatnost snižovaly a při tom poškozovaly, bude povinen zaplatiti penale určitou částkou. Vzhledem k tomu, že závazek tento převzat byl při zrušení obchodní společnosti, kdy ujednána byla také konkurenční klausule o neprovozování obchodu v okruhu 1000 kroků, možno uvedenému ujednání rozuměti tak, že konvenční pokuta propadá tehdy, když někdo o druhém učiní výroky urážlivé nebo uvedeným způsobem jej snižující, jsou-li tyto zároveň škodlivé, t. j. mohou-li jemu způsobit škodu obchodní. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný užil k druhým osobám o něm výroků urážlivých a jej snižujících, nestačí to samo o sobě k tomu, aby nastala povinnost platiti kon-